

POSTY NA POMEZÍ JEDNOTLIVÝCH ÚKOLŮ SE PŘEKRÝVAJÍ, JELIKOŽ POSTAVA HNED PO UKONČENÍ JEDNOHO PLYNULÉ POKRAČUJE K DALŠÍMU. PROBĚHNUL POKUS O LOGICKÉ ROZDĚLENÍ TAK, ABY SE TO DALO VÍCEMÉNĚ ČÍST PO ÚKOLECH. PŘESTO, KDYBY NĚKOMU NĚJAKÁ VĚTA ČI DVĚ CHYBĚLY, PRAVDĚPODOBNĚ BUDE V ÚKOLU NAD ČI POD.

PŘÍCHOD + SOL

//Tak mi třeba polib.// *Ohlédne se po hradě a dupe směrem k pralesu, působí, že jediná příroda, se kterou dnes zvládne souznít, bude nějaká vražedně rozbořená vodní masa. To ona dost vypadá, že jí cosi vře pod hladinou, naštěstí smad má dost sebereflexe na to, aby se rozrušená nevrhla přímo do víru toho turnajování, ne, ne. Ona si pár metrů před pralesem nejdříve kecne na trávník, vyhrne rukávy, zaborí prsty mezi unavená stébla a s hlasitým hlubokým nádechem přivře oči.* //A nádech - výdech. Myslím, že bylo dost jasně řečeno, že tenhle vztah nemůže vydržet. A nemá smysl se tím deptat. Když to nemůžu změnit.// *Zhluboka vydechně a spletité vzory namalované na její kůži se tím pohybem zavlní. Na hrbetu dlaní a na předloktích jsou ochranné vzory nanesené hennou v uměleckém a manýristickém duchu, na kůži její tváře se pak patrně jedná o nějaké přírodní barvivo s hrubější texturou a tam vypadají být malůvky více do bojovnějšího směru. Oděna je do lehkého bavlněného oděvu přepásaného opaskem s hůlkou a pár váčky, přičemž jí nechybí ani plášt', který rozhodně nenechá ležet venku. Ba naopak se po ukončení meditace vydá dovnitř i s ním a nespokojeně se lesa nadechne. Diagnózu si zatím nicméně ponechá pro sebe, kráčí úzkou pěšinkou, jako by nemohlo existovat nic přirozenějšího a po svém doražení mezi menhiry přímočaře zamíří k misce se skleněnými koulemi a patrně jí stačí jen krátké rozhlednutí k tomu, aby si vybrala jednu kouli a do menhiru s příslušným sluníčkovým znakem ji vloží. * [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 2.]

Ubývajícího světla, jak se zdá, si všimne prakticky ihned. Soudit tak lze dle toho, že tvář okamžitě obrátí vzhůru a zůstane chvilku to náhlé zatmění sledovat. Hůlku nahmatá někdy v půlce toho procesu a už v tu chvíli vypadá, že nějaké to kouzlo zvažuje, no, patrně má dojem, že má dost času si to dobře rozmyslet. //Lumos... Ne. Nemusí každé zvíře v okolí kilometru vědět, kde přesně jsem. Světlo ne. Oči se přečeňují.// *Nejistěji ohrně jednu polovičku svých rtů v úšklebku, který by nejspíš chtěl působit sebevědomě, což by se jí dost možná bylo i zdařilo, kdyby se neozval ten hlas, vyřčené poselství je totiž patrným bodem spustivším proud nejistoty brázdící její tvář.* //Světlo i dávat. Dobře. Opravdu si nemyslím, že je tohle Lumos zkouška. Tu mám ostatně za sebou už pár let, dokonce bych si tipla, že bradavičtí také. Takže...// Ach, ale no tak. *Nespokojeně zabručí, když je nejspíš její velmi statické existování v myšlenkách, temnotě a dost možná i myšlenkách na temnotu vyrušeno tím hmyzím rojem. Že by se bála, to pak nepůsobí, že všechno nejvíc vypadá maximálně tak iritovaně.* Velmi děsilivé. *Zabručí ironicky a maličko cukne hlavou, když se jí dost možná i nějaký brouk vyskytne moc blízko u ucha, což je přeci jen místo, z nějž ho zkusí jemně odehnat. Jinak proti broukům nijak výrazně nezasahuje.* //No, sluch se... Taky přečeňuje? V tomhle úkolu hádám ano.// Aprimor visar. //Posílíme zrak, uvidím ve tmě, neuslyším brouky a... Vymyslíme, co s tím světlem.// [Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumi.]

Chvilku rozmrkává, něžně opět hranou dlaně vyšle nějakého z těch brouků pryč ze své tváře, že má pár štípanců, to vyloženě zatím neřeší, patrně razí postoj, že komáři ji vyloženě jako nesežerou - ne v tomto množství, každopádně. Pomalu se rozejde mezi menhiry a zase dojde více mezi stromy toho pralesa, z nichž si jede vybere k tomu, aby pomalu přejela prsty po kůře jeho kmenu. //To se páni profesori zase vy rádili u wayusu, ne? Co to je za úkol?// *Stočí koutek zase více do šklebu a palcem polaská liánu.* Myslím, že jsem přinesla světlo. Minimálně jsem nepřinesla víc temnoty. Určitě jsem dneska s nějakou vstala, ale všechnu jsem ji nechala před lesem. Nenosím sem špatnou energii. Má mě příroda ráda. I lidi. Myslím, že mi jde lépe nenosit špatnou energii do přírody než mezi lidi. *Pomalu se prochází mezi stromy, očima si prohlíží temný prales a dotýká se u toho kmene.* Lidem se ji aspoň snažím alespoň nedávat bezdůvodně, ale občas mi to asi nejde. A.... Je pravda, že občas si chodím do přírody vyčistit hlavu. Ale to je myslím více výměna energií než že bych sem chodila škodit. Duchové pralesa si na to nikdy nestěžovali. A nebude to jiné ani teď, když jsou věci špatné. *Rozhlédne se po lese a zastaví se u jednoho stromečku a pomalu ho obejme.* Je mi jedno, kolik temnoty mi ukážeš, já kvůli tomu neodejdu. Nejsem ten člověk, co odejde v tu ránu, kdy nastane problém. Což je třeba pro mě vlastnost, které si vážím. Spravíme to spolu. *A ke konci spíš už tak i ztěžka šeptá stromu.*

YARA

Dost možná zašeptá ujištění ještě pár; no, zásadní snad nebudou, jelikož to důležité bylo řečeno a ostatně již příliš ani není rozumět, jelikož, jak se zdá, je pro ni vylejvání srdíčka, byť třeba jen lesnímu porostu, komplikovaná záležitost. O upřímnosti a emoční hodnotě sdělení tedy nemůže být pochyb, proto snad nemůže být divu, že to zatmění pomine, pročež ona zase obrátí oči k nebi. Chvilku ten podivný rozbřesk sleduje, pak oči skloní, přeci jen má stále asi zesílený zrak, tudíž to pro ni moc příjemné být nemůže. Každopádně je tohle ta chvíle, kdy se rozhodne adresovat ty štípance a to ve velmi svojském bio způsobu. Ona si prsty rozevře jeden z těch váčků u opasku, vyloví z tama pář zelených lístečků, které si nacpe do pusy a chvilku je rozmělňuje svými zuby, než je právě v tomto stavu zase z úst vyloví a tuhletu děsně mňam pastu si napatlá na svědívá místečka. A pak už jí nic nebráni oslavit první úspěch alespoň malým úsměvem, s nímž se krokem člověka, který nikam nespěchá, vydá opět zpět k menhirům, kde si pak v misce nabere další skleněnou kouli a dojde ji vložit tentokráte do menhiru se symbolem yara. Bezprostředně poté se pak rozkašle, což se jí nevyhnutelně muselo stát, jelikož těch hlubokých nádechů z její strany zpravidla mezi úkoly přichází poměrně požehnaně. Holt se tento uklidňující rituál zrovna ukáže být nešťastným a tak chvíliku kucká a za to hrdlo se drží, než to přeci jen snad úspěšně polkne a zavrtí hlavou. //Asi toho hluku stačí, ne?//

Sevře prsty kolem své hůlky, vytasí ji z pouzdra připevněného na opasku a obrátí ji proti sobě, když tu jí patrně oči padnou na toho opodál se nacházejícího zvonohlídku, pročež se zarazí a pář tichými kroky popojde blíže, dost možná zrovna neochotna zvíře nějakými zvukovými projevy plašit. Žádná kouzla tudíž ihned nesesílá, nýbrž se místo toho soucitně dívá na to malé zvířátko, které se, soudíc dle jejího výrazu, patrně dost trápí. Nemůžeš dýchat, co? Není to ono. Jde to, ale prostě to není ono. To spravíme, dobré? Pomůžu ti, když mě necháš.* Potichu klidně mluví, hlas u toho sama dost možná sice nakřupnutý má a to nejspíše vlivem toho chrchlání, co tomu projevu předcházelo, ale jinak je energie kolem ní vesměs klidná a upřímná. Opravdu vypadá, že chce jen pomoci, ba dokonce dá zvířátku i přednost před sebou a namíří hůlku právě na ně.* Anima Verde.* Položí důraz na to Vé a opíše směrem ke zvonohlídkovi pomalu ve vzduchu půlkruh začínající vespod.* [Uživatel sesal kouzlo Anima Verde. Cíli se uvolní dýchací cesty a jeho plíce se naplní pocitem čerstvého lesního vzduchu. Účinek je pozvolný a dlouhodobý – zlepšuje průchodnost dýchacích cest a vitalitu při námaze.]

Lepší? *Usměje se a pomalu zkusí ke zvířátku vyrazit, postupně sníží nejdříve těžiště, až si přidřepne úplně, opře o zeminu jedno koleno a zkusí si zvířecího kámoše nabrat k sobě na ruku. Dlaní mu podepře těličko, bříško a zbytek nechá sedět na předloktí a druhou rukou ho pohladí po kožíšku na zádech a pak ho jemně podrbká prsty mezi ouškama.* Dobrý, že? Najdeme spolu nějakou vodu, tam bude vzduch vlhčí - aspoň o něco.* Jemně drbká zvířátko dál a procházkovým krokem s ním vyrazí opravdu nejspíš na slibenou pout' za vodou. Jaký má pro tento výlet plán, to pak zvonohlídkovi neobjasňuje, ale nevypadá, že jde úplně nadhodile. Naopak tu a tam zavětrí, něco pohledem hledá na zemi a špičkou boty rozhrne nějaké to listoví a liány. Pokud tam pramínek vody někde je, patrně ho dříve či později najde, pokud není, její plnění úkolu tímto musí zákonitě skončit. Tak či tak může pak svého nového zvířecího kamaráda odložit s vědomím, že se bude mít dobře, jelikož, když se to vlhko do vzduchu vrátí, tak se i ona nadechně lehčejí.* A teď už to bude dobré. Měj se hezky, dobré? Zase se uvidíme.* Naznačí si u sebe na hrudníku nějaké jemné poplácání na srdíčko a s úsměvem chvilku vyprovází tvorečka očima, než se otočí a opět zahájí pochod nazpátek k menhirům. Ani nyní třeba jen náznakem nespěchá, naopak tam v klidu a míru dojde zpátky. Zastaví u kamenné misky a opatrne vytáhne další kamennou kouli a patrně již tak nějak více ve svém živlu dojde k menhiru reprezentujícího yyy a vloží kouli do něj.*

YVY

A že ji ty dobré pocity zjevně přejdou dost rychle. Pomalu se začne rozhlížet a nejspíš s pohledem na první zmírající lístky se začne tvářit, jako když jí to poměrně dost láme srdičko, až by se jeden mohl divit, jak tahle holka kdy mohla přežít podzim a obdobné usínání přírody. Každopádně nejistě vykročí do toho lesa na podzimu života a jemně se nějakého lístku dotkne prsty, než zkroušeně vyrazí dál, prsty zaháknuté o kapsy, jako by ani nevěděla co s nimi. On ostatně celý umírající prales asi může vypadat jako moc velké sousto na jednu osobu. Tím překvapenější pak asi bude, když se ukáže sousto mnohem menší a to maličkaté semínko. Že nevypadá zrovna živě, to si nejspíš uvědomuje, ale dost možná poslouchá nějakou vnitřní intuici, když ji právě tenhle mrtvolkoidní zárodek života natolik zaujme. Děsně to vypadá jako nějaký druh vnitřního hlasu, když pak ani neváhá a namíří na to semínko hůlkou, když se k němu začnou slízat i ostatní zoufalí tvorové. Raízes Vivas. *Upřeně zůstane sledovat právě to semínko, děsně u toho působíc, jako když se vlastním pohledem snaží pochnout časem i prostorem. Nic takového samozřejmě nedělá, ono soustředění nejspíše mnohem více souvisí s tím, že v ideálním případě se jí z kořenu povede kolem semínka udělat neprostupnou bariéru z těsně spletených kořenů, které nepropustí ani ty kořiské mravence.* [Uživatel seslal kouzlo Raízes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřitele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]

Když se jí tohle zdaří, nejspíš se bez toho, aby zvířatům škodila, pokusí je zahnat, a dost možná jim k jídlu místo toho nabídne něco jiného ze sbírky svých váčků, pravděpodobnost, že z těch vyloví nějaká jiná semínka totiž není úplně mizivá. Každopádně s uvolněním kořenové bariéry posecká skutečně do té doby, než ohrožení pomine. A pravděpodobně v tu ránu, kdy se sehne, aby semínko zvedla, si i vyslechne to poselství, tomu nasvědčuje i to, jak ustrne v pohybu a dost patrně se snaží nevyložit žádný zvuk, když se semínkem v dlaních zase narovná. //Vyloženě jsem dnes nevybavená, neměla jsem citronelu. Nemám s sebou žádný lektvar. Včetně toho na růst. Jeden by řekl, že jsem to nemohla předvídat, ale upřímně spíš tvrdím, že mi Bradavice lezou na mozek// *Starostlivě vykročí se semínkem o kousek pryč a očima u toho zase pátrá po zemi, jeden se může nechat fascinovat tím, kolik toho taková holka dokáže v hlíně mezi listím vykoukat, což? Proteď každopádně pravděpodobně hledá nějaký kousek půdy vypadající lépe než ty ostatní, přeci jen platí heslo, že kdo hledá najde.* Motivaci... No, to je otázka. *Povídá si po cestě.* Myslím, že hodně lidská otázka. Příroda se neptá lidí a nežádá je o povolení. Bezlítostně si prorazí cestu, kudy se dá a je to ta nejjemnější forma brutální sily. *Prohlásí s rozmyslem a s nabručenějším výrazem si navlhčí špičkou jazyka rty.* Čímž neříkám, že se lidem nedaří tu sílu zdolat. Někdy daří, vím to.

Ale nevidím to jako prostor pro to to vzdát. Prostě to není možnost. Nikdy bychom si přece nemysleli, že příroda najde cestu kdekoliv, kdyby se tu cestu hledat nesnažila. Vím, že v sobě tu sílu máš. *Polechtá prstem jemně semínko, jako by to snad bylo nějaké rozverné dítko v období vzdoru.* A snažit se je občas to jediné, co nám zbyde. Ono to může vypadat beznadějně, ale člověk přece nikdy nic nemá a nebude mít, když se nebude snažit. Můžeš všechno vzdát a zůstat ležet a nerůst, ale... To přece není život. *Přiklekne si se semínkem k tomu pečlivě vybranému kousku hlíny a začne tam prsty jemně dloubit dílik.* Ale nemusíš se bát. Nepřátele sice možná je víc, než bývalo, ale to přece neznamená, že v tom budeš samo, hm? Pořád máš nějaké kamarády. A to se počítá. A já ti pomůžu. Ona je sice pravda, že to hodně záleží od tvé síly, ale neznamená to, že ti nemůžu dát ty nejlepší možné podmínky. Vybrala jsem ti kousek půdy, ve kterém mám dojem, že trocha života ještě je. Našla jsem místo na světle, kde se o něj nemusíš prát s ostatními a zaliju tě, když to bude potřeba. Nebude tak zle. Navíc si představ, jaká to bude motivace pro ostatní, hm? Ona je to odměna sama o sobě, dodat sílu jiným, víš. *Domlouvá potichu semínku a láskyplně ho uloží do vydlabaného dílku, kde ho zas půdou zasype. A to jen proto, aby se ho vzápětí znova pokusila vyvolat na světlo světa.* Herbivicus. A je taky odměna je pak vidět růst. A tím dás naději zase ty mně. A dalším. Jednoduše si dodáme sílu navzájem. [Uživateli se nepodařilo kouzlo Herbivicus.]

Pořád se ti nechce? To nevadí. Nebudu tě nutit. Nebo hnát. Máme čas. *Poupraví se a kecne si vedle pidi hromádky se spinkajícím semínkem a alespoň napovrch se nedá rozrušit tím, že se jí to kouzlo nepovedlo.* A nevzdám to s tebou. *Pohladí hrbolek hlíny a opět na něj namíří svou hůlkou.* Herbivicus. *Zkusí to ještě jednou. Pokud má být motákem i při tomto pokusu, nejspíše se rozhodne, že tohle není ta cesta a vydá se více cestou motivačního řečníka, vzdávat to nicméně přesně podle svého slibu nevzdává.* [Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]

Vidíš, to je ono. *Pochválí lístečky pomalu prorazivší na povrch a s tím se maličko zakloní, aby jim nestínila. Tím pohybem nejspíš na chvílku i ve vedlejším účinku docílí rozšíření svého zorného pole a následnému přemístění zraků opět i na okolní zelen, tudíž má jistě příležitost být přímým svědkem toho, jak se příroda znova budí k životu. Ne pro každého je to pak nutně nejspíš zážitek, z nějž se posadí na zadek, no, pro ni to tak patrně je a to i přes to, že na zadnici notnou chvíli již sedí. Působí tím být přibitá na místě, jen se rozhlíží a na tváři jí u toho hraje taková ta poctivě lidská fascinace. Někdy v průběhu toho osobního jara si pak pod okem setře jednu jedinou slzu patrně veskrze pozitivního charakteru, jelikož negativní emoce by u toho jeden na její tváři pohledal. Naposledy si pak pohladí lístky své sazeničky a pokýve u toho hlavou.* Vidíš? A přesně proto se vyplatí snažit se. On je jeden občas malej a nevypadá to, že toho může moc změnit, ale... Nikdy nevíš, hm? Když se budem snažit všichni, změníme svět kousek po kousku. //Zním jako Moreno, to je hrozný. Taky ze mě bude takovej přemoudřelej mudrlant?// *Nad čímsi si vyloženě mile cukne koutky a opět pomalu vyrazi zpátky k menhirům, kde se u toho yvyového zarazí a s úsměvem pohrávajícím jí na rtech si dojde tu vysokou zelenou trávu pročísnout prsty. Mrhat časem v pralese je patrně její oblíbená kratochvíle.*

YBYTU

Potom, co si sáhne na trávu, se zase vrátí k hlavnímu questu a laskavě se tedy dojde ke kamenné misce chropit další průhledné koule, jíž vzápětí dojde zastrčit do toho rozlítaného, vzdušného menhiru - obrazně samozřejmě, ke štěstí všech žádné kameny žádných velikostí vzduchem nelétají. Vlastně se pak prý už nešustne a nepopoletí nic, po nastání čehož se ona zase poměrně nepohodlně rozhledne a malíčko se ošije. Sice se patrně nachází v oku bouře, ale přesto se rozhodne pokračovat dál, pokročí, popojde, rozhledne se a trochu zavětří ve vzduchu. A zase pomalu tasí hůlku a zvolná s ní před sebou máchne. //Zdá se mi to, nebo odněkud přece jenom vane? Kdybych jenom cítila líp...// Aprimor tocar. *Máchne před sebou zvolna hůlkou a na moment zavře oči, jako by snad ještě to zlepšení jiného smyslu, konkrétně hmatu, chtěla podporit. A pakliže se jí zadaří, nejspíše následuje ten šelestíci větrík, až než bude moci stanout před překážkama bránícíma jejímu proniknutí k onomu víru.* [Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]

Ano, lepší, to je mnohem lepší. *Mumlá tak jako zvláštně, vymimoňovaně, muž, zrovinka jako někdo, kdo si dnes už moc hrál se smysly. Nesmysly z toho alespoň prozatím nicméně nejsou, nikoliv, chvilku ostří a asi se snaží dohlédnout na druhou stranu, no, přes žádné stromy a tůně rozhodně šplhat nezačne, namísto toho spirálovité stočí svou hůlku směrem k zemi a prudce s ní trhne směrem vzhůru.* Raízes Vivas. *Prohlásí rozhodně a menšími trhnutími hůlkou, stejně jako nejspíše upřeným pohledem asi naviguje kouzlo dále.* //Postavím si most, neholám zjistit, jestli v té vodě něco plave a... Mám chuť frajeřit. Jo.// *Malíčko zvedne koutek, a pokud se jí kořeny podaří probudit, vybudoje pro svou osobu nejen most, ale dokonce i most se zábradlím, netroškaří. A přirozeně po tom mostu vykročí směrem k víru, daří-li se.* [Uživatel seslal kouzlo Raízes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřitele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]

S vyloženě spokojeným a jen málo, malíčko samolibým úsměvem přejde kořenový most a s vlasy rozlettivšími se jí kolem tváře a dramaticky vlajícím hábitem vkročí do víru, přivírajíc u toho oči jen tak na kočičí škvírky. //Není podstatou dané... Co jako zvané a nezvané vane.// *Trochu chroptivě se nadechne toho bičujícího větru, tváře ošlehané, pěsti sevřené a jakoby připravené v pozici "pozor".* //Zda život pučí či zda vánek mučí... Závisí na tom, jak moc fučí.// *Všelijak natáčí hlavu, tu nejspíše za tím hláskem a tu zase za oním a zamýšleně zůstane koukat v dál.* Já... Si myslím, že tomu rozumím. *Na moment semkne rty a povolí ruce, malíčko je kolem sebe nechá na pár chvil rozhozené.* Část se dá shrnout slovy: všeho moc škodí. I toho dobrého. Z toho se může v takovém případě stát ta nejhorší věc. Si vem moje uchylování do lesa před lidmi. On ten čas v přírodě není v podstatě špatný, ale moc lidských vztahů tím asi nepostavím ani nespravím. Je třeba to dělit. Stejně jako je třeba kromě studia budovat i ty vztahy. S rodinou, se kmenem... //A tak.// Což je možná poselství na míru, myslím, že občas chodím dost z extrému do extrému, já se v tomhle musím hodně hlídat. Je to poselství o rovnováze ve světě i v přírodě. Moc vody škodí, půda by zplesnivěla, moc sucha škodí taky. Moc slunce by mohlo založit požár a moc málo by znamenalo nemocné rostliny. Rovnováha je důležitá. Moc důležitá. Možná vůbec nejdůležitější princip.

TATÁ + ODCHOD

Jakmile její pochopení a snad i správná interpretace vzdušných hlasů rozhrne prales líp jak Mojžíš Rudé moře, otočí se po směru toho větríku vdechnutého život nazpět do pralesa. Až poté provede nějaké velmi letné a střídavé srovnání vlasů, které spočívá primárně jejich odstraněním z prostoru očí, načež se tou prostupnou cestičkou vydá nazpátek k menhirům. Tuto cestu koná opět takovým procházkovým krokem a i tentokrát vypadá, že si alespoň to částečné vítězství patřičně užívá. Pohled na další rozsvícený symbol jí pak zvedne koutky a tak nějak očekávaně si dojde vyzvednout i poslední kouli a tu vloží do otvoru v posledním menhiru patřícímu živlu tatá. //Ne hořící hadi, jestli můžu žádat. Já jsem dnes už viděla dost zničeného lesa.// *Obezřetně tiská očima po okolí a i když asi čekala něco jiného, než nějakého pakoně s nožem, rozhodně jejím očím nemůže uniknout.* HEJ. Co si myslíš, že děláš? *Houkne na něj rozhořčeně s temnějším nádechem v očích a kvapným krokem k němu vyrazí, jen jí u toho ta hůlka znova vklouzne do ruky.* Raízes Vivas. *V točivém pohybu stočí hrot hůlky k zemi pod tím záškodníkem s nožem a trhne prudce vzhůru.* //Kolem jeho ruky, celou omotat a vykroutit nůž.// [Uživateli se nepodařilo kouzlo Raízes Vivas.]

Zakleje tak, jak by rozhodně mladá dáma tohoto původu klít neměla, a když se holt nedáří, tak se asi pokusí vztít situaci do vlastních rukou, což je jistě z pozice ženy stojící oproti týpkovi s nožem jednoznačně děsně dobré nápad. //Se nesoustředím, no, to mi určitě srazí na bodech. Ale tak... Příprava, mám to ochranné malování a...// *Úplně nevypadá, že si to dostatečně stihne promyslet, ale rozhodně se pokusí chytit týpka za zápeští, zaryje mu do něj všechny své nehty, a protože o moment překvapení se tím pokřikováním připravila, tak zkusi vsadit na víc věcí najednou. Jednak se pokusí o vykroucení nože, což se jí velmi pravděpodobně nezdaří, poněvadž pán má nůž a nejspíš i větší sílu. Ale hlavně má ten nůž, jeden kolem toho téma rukama asi tolik čachrovat nechce. S čímž přijdou mnohem holkovštější bojové chvaty, když se toho nebožáka pokusí svým kolenem připravit o možnost plodit další záškodníky, což následuje pokusem o to hodit mu do tváře jeden ze svých hnědých kožených váčků odepnutých od opasku.* //A doufám, že to za to bude stát. Nesnáším sbírání výtrusů z papratky.// (1 - kopne dobře, 2 - oba je zasype papratkou kajícnou a budou se oba cítit zle, 3 - mine všim, čím se dá) [Z rozsahu 1-3 padlo číslo 3.]

//Začínám mít dojem, že bojový sport v repertoáru mých schopností hodně chybí.// *Námahou zafuní a uhne, no, týpek určitě musí být nadšený, že ho cákorka zkusila kopnout, pravděpodobnost je taková, že před čím uhybat skutečně má. Tím snad vyčerpá čas na vymýšlení hloupých nápadů, netahá žádné další kytky ani se nesnaží spáchat fyzické napadení, místo toho znova chytne svou hůlku a snad pro stresové vypětí z té situace ze svého repertoáru vyloví nějaké pro ni patrně primitivnější kouzličko, s nímž také namíří tu hůlku na nůž.* Kaktufors. [Uživatel seslal kouzlo Kaktufors. Namiřená věc se přemění na kaktus, s nímž lze nadále manipulovat pohybem hůlky.]

Zaryje mu kaktusový nůž pořádně do dlaně, protože... Přírodu je třeba hájit přírodou, ano. I když zrovna někdy kořeny protestují a všechny hozené papratky letí mimo, příroda si tu cestu holt najde; příroda je v tomto případě reprezentována právě jí, jen co ho velmi netradičně zabodne jeho vlastním nožem, tak se ještě protivníka pokusí poslat do patřičných míst, ukazujíc mu prstem pěkně někam pryč. A pal do háje, běda, jak tě znova potkám. //Dobře pro tebe i pro mě, že se mi ty kořeny nepovedly, já tě chvíli chtěla rozmačkat. Trochu se děsim.// *Tak jako váhavě zůstane za útočníkem na les koukat a nejistě nechá ruku s hůlkou padnout podél boků.* //Chei domů. Hm. Nejsem caipora. Rozhodně nejsem.// *A ve stejně nesebevědomém duchu sjede očima po okoli a pro tentokrát bez výrazu děsně triumfu se vrátí mezi menhiry, jen s malickým úsměvem po cestě pozorujíc ty poletující papoušky. Ještě pak zraky postupně zkонтroluje všechny menhiry a na nich zářící znaky, přičemž světlo vystřelivší z nich vzhůru pozoruje s poměrně ohromeným výrazem.* Ale jsem ráda, že je lesu líp. Trochu se bojím, že by mi to za to stálo. *Zamumlá potichu, bez kontextu, poslouchá-li ji někdo, může si snad jen domýšlet, co tím slečna míní. V znova oživeném lese pak jistě ještě stráví páár chvil, zda se jí podaří načerpat v lese klid či zda zůstane zneklidněna, ovšem zůstává pro tyto účely neobjasněno, jasné je jedině to, že les před sedmou hodinou večerní opustí.*